

Af de undtagne forhold er § 50 (vandforsyning), §§ 53-61 (offentlige pumpelag) samt §§ 74-76 og 78-79 (offentlige spildevandsanlæg) allerede efter de nu gældende regler henlagt til landvæsenkommission som 1. instans; de i § 48 (vanding) og § 49 (dambrug) nævnte anlæg påvirker eller er afhængig af forholdene i vandløbene nedenfor eller ovenfor i en helt anden udstrækning, end det forekommer i afvandingssager. Der opstår derved interessekonflikter af anden beskaffenhed end i afvandingssager.

Efter dansk rets almindelige regler hører behandlingen af erstatningskrav under domstolene; medmindre deres påkendelse udtrykkelig i lovgivningen er henlagt til afgørelse af særlige sagkyndige instanser således som sket ved en række bestemmelser i vandløbsloven. De særlige erstatningsspørgsmål, som behandles i § 46 (erstatning for vandmasse, hvortil særlig adkomst haves), § 68 (erstatning for begrænsning eller nedlæggelse af opstemningsrettigheder) samt erstatninger under de særlige omstændigheder, som behandles i § 103, stk. 2, og § 105, stk. 1, findes — i modsætning til en række andre bestemmelser i vandløbsloven om erstatning for ekspropriationer og lignende — så beslægtede med de ellers af domstolene behandlede erstatningssager, at det anses for ønskeligt, at en juridisk skolet retsformand medvirker ved behandlingen. Sager, i hvilke sådanne særlige erstatningskrav foreligger, foreslås derfor behandlet af landvæsenkommissionen som 1. instans.

Det har været overvejet, om de særlige erstatningskrav, som omhandles i § 21, sidste pkt. (udtørring af brønde), og § 72, stk. 2-4 (skader og ulemper, hidrørende fra spildevandsanlæg) bør helt undtages fra landvæsenrådets kompetence. Da det efter § 21, sidste pkt. drejer sig om små krav, som hyppigt først vil fremkomme, når det af nævnet behandlede anlæg er gennemført, finder man, at praktiske grunde taler for, at disse erstatninger afgøres af nævnet ligesom f. eks. erstatning for ulemper. Erstatningskrav efter § 72, stk. 2-4, forelægges vandløbsretterne som selvstændige klagesager, men under hensyn til beskaffenheden af erstatningsgrundlaget og til det meget begrænsede spildevandsområde (private anlæg for husspildevand og spildevand fra landbrugsbedrifter uden for samlede bebyggelser), der kan behandles for landvæsenrådets kompetence, har man kun fundet grundlag for at foreskrive de dertil knyttede erstatningssager behandlet for landvæsenkommission, såfremt der søges erstatning for allerede forvoldt skade.

De erstatningskrav, som kan rejses på grundlag af vandløbslovens §§ 46, 68 og 105, antages at blive fremført straks, når landvæsenrådet tager

en sag af den i stk. 3, nr. 1-5, omhandlede art under behandling, idet de forhold, som kan begrundes krævet, foreligger ved sagens begyndelse. Efter fremsættelse af indsigelse mod landvæsenrådets behandling bør landvæsenrådets formand afgive hele sagen til landvæsenkommissionen, medmindre rekvisenten udtrykkelig tilbagekalder rekvisitionen. Det findes ikke fornødent i sådanne tilfælde, at landvæsenrådet afsiger kendelse om sagens afvisning, jfr. lov nr. 213 af 31. marts 1949 om landvæsenretter § 32, stk. 2.

Såfremt indsigelsen fremsættes på et senere tidspunkt under landvæsenrådets behandling af sagen, må det tilkomme landvæsenkommissionen ved fordeling af sagens omkostninger for begge instanser at tage hensyn til, at det sene tidspunkt for indsigelsens fremsættelse har forvoldt rekvisenten unødige omkostninger.

Ved afgrænsningen af landvæsenrådets sagområde, som foran angivet, er der taget hensyn til synspunkterne i Advokatrådets skrivelse af 28. september 1964, der er optrykt som bilag 13 til Spildevandskommissionens betænkning.

Om Advokatrådets øvrige bemærkninger vedrørende erstatningssagers behandling for landvæsenretter henvises til lovforslaget om ændring af lov om landvæsenretter.

Under hensyn til den sprogbug, der er fulgt i lov om kommunernes styrelse, foreslås i § 7 og følgende paragraffer „sognevandløb“ ændret til „kommunevandløb“.

Til nr. 13 (§ 8).

Medens klassifikationen af vandløb m. v. efter den gældende § 8 er afhængig af, om der er etableret offentligt tilsyn eller ikke, er der efter 1. april 1963 tillige en forskel med hensyn til, om vedligeholdelsen bekostes af det offentlige eller ej; forvaltningens beskaffenhed beskrives herefter bedst ved ordet „bestyrelse“ i § 8, stk. 2.

Det findes fornødent at have en udtrykkelig bestemmelse om, at også offentlige spildevandsanlæg bestyres af den lokale kommunalbestyrelse. Med hensyn til den samtidigt foreslåede udbygning af det overordnede tilsyn eller kontrol med driften af rensningsanlæg henvises til forslaget om ændret affattelse af kap. XII.

Til nr. 14 (§ 9, stk. 3).

Kommunalbestyrelserne har selv truffet bestemmelse om, hvilke private vandløb der skulle optages som offentlige. Indtil gennemførelsen af lov nr. 171 af 3. maj 1963 medførte optagelsen ingen ændring i lodsejernes forpligtelse til at vedligeholde vand-